

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΟΝΑΝ ΝΤΟΥ'Λ

Η ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
ΜΕΣΩΣ ὁ ἀστυνομικὸς ἔτρεξε γρήγορα πίσω ἀπὸ τοὺς δύο κακοῦργους. Δὲν φοβότανε μήπως τὸν ἀντιληφθῶν. Γνωστῶς ἴσως ἀπὸ τοὺς σταυροὺς καὶ τὰ μνήματα, χωρὶς νὰ γὰ βλέπει ἐκεῖνους ποὺ παρακαλοῦσθε. Μὰ ὁ ἄνηθος ἔφερε στ' αὐτὰ του τὸν ἦχο τῆς συνουσίας τῶν δύο ἀνδρῶν, ποὺ εἶχαν βρεῖ στο μεταξὺ ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο.

Ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἀνοῖξε περισσότερο τὸ βήμα του. Ὅταν ξέτισε κοντὰ στὴν καρχαλιόπορτα, εἶπε κατωρῶς, στὸ χῶνι, γὰ ν' ἀφήσῃ τοὺς δύο ἄντρες νὰ προχωρήσουν. Στὸ μεταξὺ ἐκεῖνοι πήρανε τὸ δρόμο τοῦ ἔβγαζε σ' ἕνα πύργο μ' ἐπιβλητικὸ ἔξοιτρον, ὁ ὁποῖος βρισκότανε κοντὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ.

Ὁ πύργος, στὸν ὁποῖο διεσπώνονταν οἱ δύο κακοῦργοι, ἄνηκε στὴν οἰκογένεια Οὐμβολδ. Τὴν παλιὰ αἰχὴ αὐτῆς τῆς οἰκογενείας εἶχε κληθῶσις ὁ κόμης Λαυρέλι Οὐμβολδ. Μακροῦς χειρολαμπῆς, ἀφροσπατάλης ὅλη τὴν περιουσία τῶν προγόνων του, κατήχησε κίβδηλοποιός, γὰ νὰ βοηθῇ τὰ χρήματα τοῦ τοῦ χρειαζόντουσαν γὰ νὰ συνηθίσῃ τὴν ἐλλειπὴ ζωῆ του... Δὲν ὀπισθοχωροῦσε τώρα μὲρὸς σὲ τίποτα, κροκεμένον ν' ἀποχτήσῃ ὅσο τὸ δυνατὸ περισσότερα λεπτὰ.

Ὁ ἀστυνομικὸς, παρακαλοῦσθωντας τοὺς δύο κακοῦργους, ἔφτασε μὲρὸς στὸν ἀρχοντικὸ πύργο τοῦ κόμης καὶ μὲ λίγα ἐρευνητικὰ ἐλέγματα, τὸν ἐξέτασε προσεχτικὰ ἀπ' ἔξω.

— Ἐκεῖ, εἶπε ἀπὸ μέσα του διεκγοντας ἕνα σπρῆιο, βρισκόταν ἄσφαλῶς ἡ τραπέζια. Ἄν μαρτυρῶ ν' ἀνέσω καὶ πάνο καὶ νὰ μῦθῃ μέσα, θὰ ἔβλεπα ἀπὸ κοντὰ τὴν ἐξώθυρῃ τοῦ δωματίου. Καὶ γιὰτὶ νὰ μὴ μαρτυρῶ τίνα; Ἄς γάνω μὴ δοξαριῶ... Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶμαι μέσα στὸν πύργο αὐτὸν χειρότερα ἀπ' ὅ,τι ἦμιον στὸ φέρετρο!...

Καὶ ὁ Σέρλοκ, χωρὶς τὸν παρρηκὸν πα δισταγμὸ, μῆκε στὸν πύργο ἀπὸ τὴν ἐξώπορτα. Δὲν βρήκε κανένα νὰ τοῦ ἐπιδοθῇ τὴν εἰσοδο. Προχώρησε, πατώντας ἀδούρνα στὶς μύτες τῶν ποδῶν του, καὶ παύοντας φάρος ἀπὸ τὴ βαρῆ σιωπῇ τοῦ ἦταν ἀπολωμένη στὸ εἰσοτρόχῳ τῆς κατωρῆς, ἔφτασε στὴ βάση τῆς σκάλης τοῦ ἔβγαζε στὰ ἐξώθυρα πατώντας!...

Ἀπὸ τὸ ὑπόγειο μαγαζεῖο σκορπύσαν ἡ χορηγιαστικὴ μεροπία ψηθῶν. Φαίνεται ὅτι ὁ Παίρνευ καὶ ὁ Τζῶν θὰ ἔπαιζαν τὸ δαίτυο. Ὁ Χόλμς ἀνέβηκε στὸ πρῶτο πάτωμα. Καὶ καὶ βασίλευε ἡ ἴδια σιωπῇ. Μὲ τὸ ἀνάγνωστο ἐνοικιῶ τοῦ, ὁ ἀστυνομικὸς κατάλαβε ὅτι βρισκότανε στὸ διάδρομο τῆς τραπέζιας.

— Ἐνα ἀπὸ τὰ δύο θὰ συμβάλῃ—σκέφτηκε ὁ Σέρλοκ.— Ἡ ἡ Ἐδ.θ. ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Οὐμβολδ βρισκονται τώρα στὴν τραπέζια καὶ ἀρχίζουν νὰ τρώνε. ὁπότε πρέπει ἐξέλιαντες νὰ μῦθῃ μέσα γὰ νὰ ἐπιδοθῶ μετὰ κάδε τῶρο τοὺς κακοῦργους νὰ δηλητηρώσουν τὴν καπέλα, ἢ δὲν θὰ κἀβῃσαν ἀζῶμα στὸ τραπέζι, δὲν θὰ βρισκονται αὐτὴ τὴ στιγμῇ στὴν τραπέζια!... Στὴ δευτέρα περίπτωση θὰ ἔφρασε νά...
Τὸ κριότερο χαρακτηριστικὸ τοῦ Χόλμς ἦταν ἡ τόλμη. Ἀνημέτωπες πάντοτε τὸν κίνδυνο μὲ ἀπάθεια καὶ ψυχραμία. Τὸ ἴδιο ἔκανε καὶ στὴν περίστασι αὐτῇ.

Ἄνοιξε τὴν πόρτα ἀδούρνα καὶ ἔφραξε ἕνα βλέμμα στὴ φωτισμένη τραπέζια. Τὸ τραπέζι ἦταν στρομεῖνο. Μὰ κανεὶς δὲν εἶχε ἔρθε ἀζῶμα. Ὁ δαπάνιος ἀστυνομικὸς δὲν δίστασε διόλου. Τὸ τραπέζι τὸν τραβοῦσε μὲ μαγνητικὴ δύναμι. Ὁρμησε λοιπὸν καὶ κρύφτηκε ἀπὸ κάτω του, ἀποραρισμένος νὰ ξεσκεπάσει τοὺς δύο κακοῦργους ποὺ εἶχαν συνουσιήσει ἐναντίον τῆς ζωῆς μῆς διασπορῆνης κοπέλλας.

Μόλις ὁ Σέρλοκ Χόλμς ἐξαπαρῆστηκε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἀνοῖξε ἡ πόρτα καὶ παροῦσθησαν οἱ τρεῖς συνδατημένους.

— Ἄ! κάνει γλυκερῆ ζῆστη εἶδῳ! εἶπε ὁ Οὐμβολδ. Ὅ,τι ἦμιον περιεργος νὰ μάθο ἂν ὁ ἀγαπητὸς μας Χόλμς ἔχει τέτοια ζῆστη στὸν κρῶ τῶρο του!

— Μὴ μῶλῃτε περὶ γὰ ἀτόν! φώναξε ἡ Ἐδ.θ. Αἰσθάνομαι νὰ με βασανίζον τῆφεις σκεδῆσεις, εἰπειθὶ σὰς παρῶδωσι τὸν ἀστυνομικὸ γὰ νὰ τὸν δολοφονήσετε τόσο ἄγρια!... Ἡ ἐξαπαρῆσις του θὰ κἀμῃ κρῶτο σ' ὅλη τὴν Ἀγγλία!... Ἢ ἀναστατωθῇ ὁ κόσμος!...

— Τῆς ἴδιας γνώμης εἶμαι καὶ γῶ! ψιθύρισε ὁ ἱερεὺς. Μὰ ἀπὸ κανενὸς τὸ νοῦ δὲν θὰ παρῶσῃ ἡ σκέψις, ὅτι ὁ ἐνδοξὸς ἀστυνομικὸς εἶνε θαμμένος στὸ ταπεινὸ νεκροταφεῖο τοῦ Στριγκμῆδ.

Τὴ στιγμῇ ἐκεῖνη παρῶσθησαν ὁ Παίρνευ, κροκῶντας στὰ χέρια ἕνα δίσκο μετὰ τὴ σουπέρα.

— Ἄ! ἔξοχα! εἶπε ὁ Οὐμβολδ. Ἡ σουπὰ αὐτῇ ἔρχεται σὲ κατ'ἀλλήλῃ ὄρα... Ἄφρησε ἐδῶ τὴ σουπέρα, παιδί μου... Τί τὰ θέλετε, ὁ παρῶτῳς μας στὸ νεκροταφεῖο μ' ἔκανε νὰ ἐυλιῶσαι... Μὴ ξεχάσεις, Παίρνευ, νὰ μῶς φέρῃς ἀπὸ τὴν κἀβα μερικὰ μουκάλια ἀπὸ τὸ παλιὸ ἐκεῖνο κροσὶ—ἔφραξε ποῖδ σοῦ λέω... Τὸ κροσὶ αὐτὸ

εἶνε μοτιλαρισμένο ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ οἰκογένειά μου βρῶσῶτανε στὶς δόξες τῆς... Ὅ,τι τὸ ποῖμε στὴ μνήμη τοῦ Σέρλοκ Χόλμς!...

Στὸ μεταξὺ ὁ ἀστυνομικὸς μαζεύοντανε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι γὰ νὰ μὴ τὸν ἀγγίξουν τὰ πόδια κανενὸς καὶ ἴδιος τοῦ Οὐμβολδ, ὁ ὁποῖος εἶχε τετυώσει τὰ δικὰ του, σὰν ἄνθρωπος εἰχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἐκατό του.

— Ἐργάζονται λοιπὸν ἀτόφρ; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Οὐμβολδ τὸν ἱερέα, ἀφρο ἔφραγε τὴ σουπὰ του. Κοιθῶντας μετὰ τὸν Κόρτερ; Τὴ λέει; Οἱ γυροὶ θὰ κοποῦν καλά;...

— Ἄλλοξε τὴ μηχανῇ... Ἐπιμένει ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ τὰ νομισματα δὲν θὰ διαφέρουν διόλου ἀπὸ τ' ἀληθινὰ, ἀπάντησε ὁ ἱερεὺς.

Ὁ Παίρνευ ἔφραξε τώρα μὰ ψητὴ χῆνα, μῶζῳ μετὰ τ' ἀραχιασμένα μουκάλια τοῦ παλιοῦ κροσίου, τὰ ὁποῖα τοποθέτησε μὲρὸς στὸν κρῶτο του.

— Γέμισε τὰ ποτήρια, διέταξε ὁ Οὐμβολδ. Ἀτόφρ, Ἐδ.θ. θὰ σοῦ παρῶφερω ἕνα ἔξοχο κροσὶ! Ἐλλῶζο νὰ ἐκτιμήσεις τὴν ἀζῶα του! Καὶ, βλῶντας αὐτὰ, ὁ κακοῦργος ἔφραγγε τὸ χέρι τῆς Ἐδ.θ. ἐνῶ συγχρόνως κῦτταξε κατὰμάτα τὸν ἱερέα σὰν νὰ τοῦ ἔλεγε:

— Ἐχε ἔτοιμο τὸ δηλητήριο!...

— Ἡ χῆνα αὐτῇ εἶνε κατωφρῆμένη! συνέχισε ὁ Οὐμβολδ. Βάλε μετὰ ἀζῶμα λίγη, Ἐδ.θ. σὲ παρακαλῶ πολὺ... Ὁ Παίρνευ θὰ πῶν νὰ ρῆξῃ μὰ ματιὰ στὸ φῶνι!... Δὲν τὸν χρειαζόμαστε ἐδῶ!...

Μόλις ἀπομακρύνθηκε ὁ Παίρνευ, ὁ Οὐμβολδ ἄρχισε νὰ βῆχῃ δυνατὰ.

— Θεέ μου! τί ἔφραξε; φώναξε ἡ Ἐδ.θ. Εἶμαι κατωκῶντος!...

— Ἐνα κοκκαλί... Ἐνα κοκκαλί... σπῆθρισε τὸ λακὸ μου!... εἶπε ὁ κακοῦργος μετὰ λαχναρισμένη φωνῇ καὶ μετὰ διαρκῶσμένα μάτια.

Ὁ Κόναν Ντόυλ, ὁ δημιουργὸς τοῦ Σέρλοκ Χόλμς, σὲ ἡλικία 4 ἔτων.
(Ἀπὸ τὸ «Στράντ Μάγκαζιν»)

Πνίγονται!
Σηκώθηκε ἀμέσως κροκῶντας τὴν πετσέτα μὲρὸς στὸ στόμα του, καὶ ἔφραξε στὴν πόρτα. Ὁ ἱερεὺς κατὰάβησε τὸ τέχνασμα τοῦ φίλου του. Ἦξερε πολὺ καλὸ τί ἔφραγε νὰ κἀνῃ τώρα!...

— Πῶο καὶ γῶ μῶζῳ του! εἶπε ἡ Ἐδ.θ. Μπορεῖ νὰ με χροιασῇ!

Κ' ἔφραξε νὰ συναντήσῃ τὸν κόμῃτα, ὁ ὁποῖος βρισκόταν ἴρη στὸν ἀντιθάλομο, ἐξακῶσθωντας νὰ βῆχῃ δυνατὰ.

— Καλὰ ἔπαξε τὸ ὄφλο του! σκέφτηκε ὁ ἱερεὺς. Ἄς κανονισομε τώρα αὐτὴ τὴν καταδότηρι!

Κ' ἔβγαλε ἀπὸ τὰ τερῆ του τὸ μουκάλια μετὰ τὸ δηλητήριο... Ἐφραξε μὰ ματιὰ στὴν πόρτα... καὶ ἀδειασε τὸ μουκάλια μέσα στὸ γεμάτο ποτήρι τῆς Ἐδ.θ.

Μὰ φωνὴ ἀκῶσθησε τότε:

— Πατὰ μου, τρέξτε, γὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ!...

Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Ἐδ.θ. Ὁ ἱερεὺς ἀνατόρῳσε. Λίγο ἔλειψε νὰ πέσῃ τὸ μουκάλια ἀπὸ τὰ χέρια του. Κατόφρῳσε διως νὰ ξανάβῃ τὴν ψυχραμία του. Βαῖλωσε καὶ πάλι τὸ μουκάλια καὶ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του.

— Γὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ!—ξανακῶσθησε ἡ φωνὴ τῆς Ἐδ.θ.—Τρέξτε, πατὰ μου, γιὰτὶ θὰ ξεφρῆξῃ στὰ χέρια μου!...

Ὁ ἱερεὺς σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ ἔφραξε στὴν πόρτα.

Ἄν ὁ Σέρλοκ Χόλμς, μῶξῳμένους πάντοτε κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, δὲν εἶχε τὴν ἐκάνοτητα νὰ γελῶσῃ ἀδούρνα, ὁ πατὰς θ' ἀκούγε τὴ στιγμῇ αὐτῇ τὰ εἰρωνικὰ γέλια τοῦ ἀστυνομικοῦ!...

— Ἐφραγε ὁ πατὰς μας! ψιθύρισε ὁ Χόλμς. Καλὰ τοῦ τὴν ἔφραγα. Εἶνε ἀλήθεια ὀφέλιμο πράγμα νὰ κἀνῃ κανεὶς τὸν ἐγγαστριμῆθο, νὰ ξῆρη ὄχι μονάχα νὰ μῃτητα τὴ φωνὴ τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ νὰ κανονίσῃ ἔτσι, ὥστε νὰ ἀκούγεται ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ θέλει αὐτός... Ἄ! πολὺ σύντομα θὰ τοὺς πῶρη ὁ διάβολος αὐτοὺς τοὺς κακοῦργους!...

Καὶ ὁ ἀστυνομικὸς, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀπαμακρῖνει σκοπίμως τὸν ἱερέα, μῃρῳθῆς τὴ φωνὴ τῆς Ἐδ.θ. ἀνατόρῳσε τὴν ἀζῆχ τοῦ τραπέζιας, ἀρῶαξε τὸ ποτήρι ποὺ βρισκότανε μὲρὸς στὸ πῆτο τῆς Ἐδ.θ. καὶ τὸ ἀντεκατέστρεψε μετὰ τὸ ποτήρι τοῦ Οὐμβολδ. Ὑστερα, κρύφτηκε καὶ πάλι κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ὁ ἱερεὺς, ὁ ὁποῖος ἔφραξε τρομαγμένος στὸ διάδρομο, ἔμεινε κατὰπάρῳτος δταν εἶδε τὴν Ἐδ.θ. καὶ τὸν κόμῃτα νά... κροφροφιλῶντα!

— Μά... τί συμβαίνει; ψιθύρισε. Ἄκουσα τῆς φωνῆς σου, Ἐδ.θ. καὶ ἔφραξε ἀμέσως!...

— Ποιὲς φωνῆς μου ἀκούσατε;... Ἐγῶ δὲν φώναξα! εἶπε ἡ νέα ἐκκληριτῇ.

— Κάνεις λάθος! Φώναξεξε διὸ φορῆς ὅτι ὁ κόμῃς κινδυνεύει νὰ πεθάνῃ!...

— Μοῦ φαίνεται, πατὰ μου, ὅτι κοιμηθῆκατε καὶ εἶδατε ὄνειρο!...

— Ὅστε κοιμηθῆκα, ὅστε καὶ δνειρεῖσθῆκα! Πολὺ περιεργὸ διως μῶδ φαίνεται αὐτό!...

(Ἀκοῦσθε!)